

ת"פ 24040/04/21 - מדינת ישראל נגד ד' ו'

בית משפט השלום בקריות

ת"פ 24040-04-21 מדינת ישראל נ' ו' (עציר)

בפני כב' השופט יוסי טורס, סגן הנשיאה

המאשימה

בעניין: מדינת ישראל

נגד

הנאשם

ד' ו'

גזר דין

כתב האישום

1. הנאשם הורשע על פי הודאתו בעבירות של כליאת שווא, לפי סעיף 377 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן - חוק העונשין); איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין; שימוש פחזני באש, לפי סעיף 388(א)(3) לחוק העונשין; ותקיפה סתם, לפי סעיף 379 לחוק העונשין. בהתאם לעובדות כתב האישום המתוקן, ביום 31.3.21 קילל הנאשם את אמו על רקע הערה שהעירה לו ודרש ממנה כי תממן עבורו טיפולי שיניים. בהמשך אחז בצווארה והשליך אותה על המיטה. על מנת לרצות, אמרה לו האם שתממן את טיפולי השיניים אך הוא בתגובה איים עליה כי "יוציא" את עיניה ושיניה ושפך על פניה משקה אלכוהולי מכוס שהייתה בידו ואמר לה "מגיע לך, תמותי". בשלב זה כלא הנאשם את האם בחדרה באופן שנעל את דלת החדר באמצעות מפתח ואמר לה "תהי סגורה בכלא ותרגישי את מה שאני הרגשתי". כעבור מספר שעות פתח הנאשם את דלת חדר השינה, אך האם יצאה מהחדר רק למחרת, תוך שנאלצה לעשות את צרכיה בדלי שהיה בחדר (להלן - האירוע כלפי האם).

כתב האישום מפרט אירוע נוסף שהתרחש ביום 3.4.21 במהלכו הנאשם "השמיט כאשר נרדם סיגריה דולקת" וכתוצאה מכך נגרמה דליקה בכל חדרי הבית (להלן - אירוע השריפה).

2. להשלמת התמונה יצוין כי הודאת הנאשם באה אגב הסדר טיעון במסגרתו תוקן כתב האישום והצדדים הסכימו שבשלב הטיעון לעונש תוכל המאשימה להגיש את דו"ח המז"פ בעניין נזקי השריפה. כמו כן, לא התנגדה המאשימה להפניית הנאשם לשירות המבחן תוך שהדגישה שעמדתה למאסר ממושך.

חוו"ד פסיכיאטרית, תסקירי שירות המבחן וניסיון שיקום

3. בתחילת ההליכים הוגשה לתיק בית המשפט חוות דעת פסיכיאטרית ממנה עלה כי הנאשם סובל מהפרעת

אישיות דיסוציאלית ומהפרעות מנטליות והתנהגותיות על רקע שימוש בחומרים פסיכואקטיביים, אך שלא ממחלת נפש כמובנה המשפטי. הנאשם נמצא כשיר לעמוד לדין ואחראי למעשיו, אך צוין שהוא זקוק לטיפול במרכז גמילה.

4. טרם הטיעונים לעונש התבקש תסקיר בעניינו של הנאשם. שירות המבחן פירט בהרחבה את נסיבות חייו של הנאשם ומטעמים של צנעת הפרט לא אפרט יתר על המידה את הדברים ובתמצית ייאמר כי הנאשם רווק כבן 35 וטרם מעצרו התגורר עם אמו. הנאשם לא עבד וניהל אורח חיים התמכרותי שכלל צריכת אלכוהול ושימוש בסמים. שירות המבחן שוחח עם האם-המתלוננת אשר הביעה התנגדות לעונש מאסר וטענה שהנאשם זקוק לטיפול. הדיונים נדחו בשלב זה מעת לעת לצורך ביצוע בדיקות ובחינת התאמת הנאשם לגמילה במסגרת קהילה סגורה ובסופו של יום המליץ שירות המבחן לשלב את הנאשם בהליך טיפולי במסגרת קהילת מליכשו. לאחר ששמעתי טיעונים בנושא קיבלתי את המלצת שירות המבחן והוריתי על שחרור הנאשם ממעצר לצורך העברתו להליך גמילה בקהילת מליכשו. למרבה הצער, בחלוף כשלושה ימים בלבד הורחק הנאשם מהקהילה הטיפולית בעקבות התנהגות שתוארה כחריגה והושב אפוא למעצר. אציין עוד שבשלב זה התנהג הנאשם בצורה מוזרה בעת הדיונים ומשכך התבקשה חוות פסיכיאטרית נוספת ממנה עלה כי הוא נהג באופן בלתי תואם בעת הבדיקה תוך ניסיון לרווח משני ומסקנת עורך חוות הדעת הייתה כי הוא כשיר לעמוד לדין אך זקוק לגמילה מחומרים פסיכואקטיביים. בד בבד הגיש שירות המבחן תסקיר קצר ובו צוין הצורך במסמכים רפואיים עדכניים על מנת לבחון את התאמת הנאשם לקהילה טיפולית המיועדת לאנשים עם תחלואה כפולה. לא היה ברור מתסקיר שירות המבחן האם כוונתו היא ליתן לנאשם הזדמנות נוספת להשתלב בקהילה טיפולית (והפעם כזו המיועדת לבעלי תחלואה כפולה) ואולם לאור כך שלא ראיתי לאפשר הזדמנות נוספת נשמעו טיעוני הצדדים לעונש.

טיעוני הצדדים לעונש והראיות

5. המתלוננת (האם) מסרה את עמדתה לעונש במספר הזדמנויות במהלך הדיונים. בדבריה התייחסה למצבו הנפשי והרפואי של הנאשם ולמערכת היחסים המורכבת ביניהם וביקשה להקל בעונשו ולאפשר לו לשקם את חייו. אציין כי אף סבתו של הנאשם העידה לעונש במהלך הדיונים (ישיבת יום 23.12.21) וביקשה להקל בעונשו.

6. ב"כ המאשימה טען בהרחבה לגבי חומרת האירועים, נסיבות ביצוע העבירות והנזקים שנגרמו. נטען כי הערכים המוגנים שנפגעו הם שלום גופה, כבודה, שלווה נפשה ורכושה של המתלוננת וכן תחושת הביטחון של דיירי הבניין בו אירעה השריפה. ביחס למתחם הענישה נטען שיש לקבוע שני מתחמים נפרדים, האחד לאירוע כלפי האם ואחד לאירוע השריפה. נטען כי מתחם הענישה באירוע כלפי האם נע בין 18 חודשי מאסר בפועל ועד 36 חודשי מאסר ואילו באירוע השריפה נע המתחם בין שישה חודשי מאסר בפועל ועד שנת מאסר. ביחס לעונש הראוי לנאשם נטען כי לאור עברו הפלילי והעובדה שזמן קצר לפני ביצוע עבירות שוחרר ממאסר בגין עבירות דומות כלפי אמו, יש לגזור את עונשו בחלק העליון של המתחמים וזאת אגב הפעלת מאסרים מותנים התלויים ועומדים נגדו במצטבר. בסופו של יום עתרה המאשימה להטיל על הנאשם 48 חודשי מאסר בפועל, מאסר על תנאי והתחייבות.

7. ב"כ הנאשם טען כי על אף חומרת העבירות יש להביא בחשבון את מערכת היחסים המורכבת שבין הנאשם לבין אמו ואת עמדתה לעונש. ביחס למתחמי הענישה נטען כי המתחם באירוע כלפי האם נע בין מאסר קצר לריצוי

בעבודות שירות ועד 15 חודשי מאסר בפועל ואילו באירוע השריפה מדובר בעבירה שבמקרים רבים אינה נאכפת כלל בדין פלילי ולכן המתחם נע סביב ענישה צופה פני עתיד. ההגנה ביקשה להתחשב במצבו הבריאותי-נפשי של הנאשם, בנסיבות חייו המורכבות, בתקופת מעצרו וכן בכך שהמתלוננת עברה להתגורר בדיור מוגן ואין בכוונת הנאשם לשוב ולהתגורר עמה ובכך פוחתת המסוכנות. ביחס למאסרים המותנים טען הסגור שיש להורות על חפיפה, ולו חלקית, וזאת בין היתר בשל כך שהם הוטלו במסגרת אותו גזר דין. ברמה האופרטיבית עתרה ההגנה להסתפק בימי מעצרו של הנאשם.

8. הנאשם בדברו האחרון תאר את מצבו הבריאותי והנפשי ואת יחסיו המורכבים עם אמו וציין שאין בכוונתו לשוב ולהתגורר עמה.

דין והכרעה

קביעת מתחם הענישה

9. כאמור, הצדדים אינם חלוקים על כך שיש לקבוע מתחם ענישה נפרד לכל אירוע ואני מקבל עמדה זו. האירועים התרחשו במועדים שונים ונפרדים, אין ביניהם כל קשר ענייני והם אינם מקיימים את מבחן הקשר ההדוק (ע"פ 4910/13 ג'אבר נ' מדינת ישראל (29.10.2014)). עם זאת, בכוונתי להטיל עונש אחד בגין מכלול האירועים, שכן ענישה נפרדת נראית בעיני מלאכותית משהו.

10. **הערכים המוגנים בבסיס העבירות:** הערכים שנפגעו בשל מעשי הנאשם ברורים. באירוע כלפי האם מדובר בפגיעה בשלום גופה, חירותה, כבודה וביטחונה ואילו באירוע השריפה מדובר בפגיעה בקניינה של האם וכן של יתר הדיירים בבית המשותף. כמו כן, לאור עצמת השריפה מדובר גם בפגיעה פוטנציאלית בערך של שלום הגוף.

11. **נסיבות הקשורות לביצוע העבירות:**

האירוע כלפי האם: כתב האישום אינו מגלה תכנון מוקדם ומקובל עלי שמדובר בהתפרצות ספונטנית על רקע הנסיבות שפורטו בכתב האישום ואולם אין בכך כדי להפחית מחומרתם. האלימות כלפי האם לא הייתה קלה אך היא לא גרמה לחבלה כלשהי. הנאשם אף שפך על פניה משקה אלכוהולי ויש במעשה זה גם אלמנט של השפלה. בנוסף הוא כלא את האם בחדר השינה תוך שהוא נועל את הדלת ומדובר במעשה כוחני ומשפיל. בעניין זה הבאתי בחשבון כי בהתאם לכתב האישום המתוקן, הנאשם פתח את הדלת לאחר מספר שעות, אך האם יצאה רק למחרת לאור כך שנרדמה ולא הייתה מודעת לכך שהדלת פתוחה (הערה: כתב האישום אינו ברור בנקודה זו אך ראוי דברי ב"כ המאשימה בעמ' 57, בש' 18). עם זאת, לא ניתן להתעלם מתחושות המתלוננת אשר יצאה מהדירה מבוהלת לאחר שנאלצה לעשות את צרכיה בדלי בעת שהייתה כלואה בחדר, בין בפועל ובין לפי אמונתה.

אירוע השריפה: העבירה שיוחסה בעניין זה היא עבירת רשלנות וכתב האישום צוין שהנאשם "השמיט כאשר

נרדם" סיגריה דולקת שגרמה לשריפה. כתב האישום אינו מפרט כיצד "השמיט" הנאשם את הסיגריה, היינו האם נשמטה מפיו, מידו, או שמא מהמאפרה. כך או כך, מדובר ברשלנות במדרג שאינו נמוך, שכן הנאשם הותיר את הסיגריה דולקת בעודו עייף ונוטה לישון. ביחס לנזק שנגרם אציין שבכתב האישום לא פורטו הנזקים למעט שהשריפה אחזה בכל חדרי הבית. ואולם, מדו"ח המז"פ ומהתמונות שהגישה המאשימה בהסכמת ההגנה (ע/3-4/ע) עולה שמדובר בנזק משמעותי. בהקשר זה יש להביא בחשבון אף את הנזק שהיה צפוי מהתנהגות הנאשם. מדובר בבית משותף ובו דיירים רבים כך שהשריפה עלולה הייתה לגרום לנזק גם לדירות אחרות ואף לפגיעה בנפש (לרבות הנאשם עצמו), שהרי מדובר בפעולה "שראשית" גפרור ואחריתה עלולה להיות שערי מוות" (ע"פ 3210/06 **עמארה נ' מדינת ישראל**, פסקה ה(1) (18.3.2007)).

12. **מדיניות הענישה:** מטבע הדברים, בשל ייחודיותו של מקרה זה, קשה למצוא מקרים זהים המשלבים את כל העבירות והמעשים בהם הורשע הנאשם. אפרט להלן מספר דוגמאות לעונשים שהוטלו בנושאים השונים הנכללים בגדרי העבירות בהן הורשע הנאשם:

בעניין העבירות כלפי האם אפנה לרע"פ 3420/11 **חאג יחיא נ' מדינת ישראל** (11.5.2011), בו נידון עניינו של נאשם שהורשע בתקיפת אחותו, בכך שהיכה אותה, הניח שמיכה על ראשה וריסס עליה מבקבוק של קוטל חרקים, ובמקרה אחר אחז בשערותיה והיכה בראשה. הנאשם נידון ל-18 חודשי מאסר בפועל והפעלת מאסר על תנאי, כך שנקבע כי ירצה 20 חודשי מאסר בפועל; עפ"ג 44702-03-21 **מדינת ישראל נ' תומר דמליך** (28.11.2021), בו נידון עניינו של נאשם שהורשע בעבירות תקיפה הגורמת חבלה (בת זוג), איומים וכליאת שווא ונגזרו עליו 9 חודשי מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות ועונשים נלווים. במקרה זה התיישב הנאשם ליד הדלת וסירב לאפשר למתלוננת לצאת מהבית אם לא תענה לדרישותיו, שפך עליה כוס מים ושבר את משקפיה. לאחר מכן אזק את ידיה ורגליה באזיקונים ובחלוף עשר דקות שחרר אותה. כן משך הנאשם בשערותיה, הטיח את ראשה בקיר, צילם אותה ללא בגדים, גרם לה לחבלות בכל חלקי גופה וסרב לאפשר לה לצאת מביתו במשך חצי שעה נוספת. אציין כי ערכאת הערעור לא התערבה במתחם שנקבע (8-30 חודשי מאסר); עפ"ג 56845-03-16 **פלוגי נ' מדינת ישראל** (30.5.2016), בו הורשע נאשם בעבירות איומים, תקיפה סתם והיזק לרכוש שבוצעו כלפי אמו ובן זוגה ונידון ל-7 חודשי מאסר בפועל, אגב הפעלת מאסר מותנה במצטבר; עפ"ג 42934-08-21 **ברוך נ' מדינת ישראל** (16.11.2021), בו נידון עניינו של נאשם שהורשע בעבירות תקיפה הגורמת חבלה וכליאת שווא ונידון לשמונה חודשי מאסר בפועל ועונשים נלווים. במקרה זה, נעל הנאשם את המתלוננת בחדר בביתו. משהצליחה המתלוננת להיחלץ גרר אותה הנאשם מכתפיה והכניסה לרכבו בניגוד לרצונה, החזיק אותה בכוח, משך בשערה, נשך והיכה אותה; עפ"ג 6724-01-14 **נדאל סעיד נ' מדינת ישראל** (4.5.2014), בו נידון עניינו של נאשם שהורשע בעבירות תקיפת בת זוג בנסיבות מחמירות, איומים וכליאת שווא ונידון ל-12 חודשי מאסר בפועל ועונשים נלווים. במקרה זה תקף הנאשם את אשתו בשתי הזדמנויות, תפס אותה בשערותיה, חבט את ראשה בקיר, שרט את פניה והיכה בה באגרופיו על גבה וצווארה. כמו כן נעל אותה בחדר השינה עד הבוקר; ת"פ 55282-01-20 **מדינת ישראל נ' אמין אבו נאג'י** (2.4.2020), בו נידון נאשם ל-9 חודשי מאסר בפועל בשל כך שתקף את אחותו, סטר לה, איים על אמו והכה את אחיו במוט ברזל.

בעניין עבירת השריפה אפנה לרע"פ 4399/09 **שלומית עצינוי זילברשטיין נ' מדינת ישראל** (6.9.2009), בו הפעילה הנאשמת דוכן וביצעה בו פעולות אש. במהלך הדברים נשפך על קטין חומר דליק, אש אחזה בו, ונגרמו לו כוויות. על הנאשמת הוטל צו של"צ; ת"פ 36443-10-21 **מדינת ישראל נ' יונגר** (7.2.2022), בו נידון עניינו של נאשם

שהורשע בעבירת שימוש פחזני באש בכך שגרם להתלקחות כסאות בחצר חיצונית של מסעדה. על הנאשם נגזרו שישה חודשי מאסר בפועל ועונשים נלווים, כחלק מהסדר טיעון אליו הגיעו הצדדים; ת"פ 26567-09-20 **מדינת ישראל נ' טרפה עלבאצו** (13.7.2021), בו נידון (בפני) עניינו של נאשם שהורשע בעבירות היזק לרכוש ושימוש פחזני באש והוא נידון למאסר על תנאי וצו מבחן. במקרה זה, על רקע ויכוח עם אמו הצית הנאשם ניירות ויצא מהדירה. לאחר מכן שב לדירה והצית בגדים וכרית בחדר השינה ויצא מהדירה. נקבע כי מתחם העונש ההולם את העבירה בנסיבותיה נע בין מאסר מותנה ועד 12 חודשי מאסר; ת"פ 46321-05-14 **מדינת ישראל נ' יצחק זכריה** (9.7.2014), בו נידון עניינו של נאשם שהורשע בעבירות איומים וגרימת שריפה ברשלנות (סעיף 449 לחוק העונשין) ונידון ל-7 חודשי מאסר בפועל. במקרה זה הבעיר הנאשם, בסמוך לביתו, אש במתקן לצליית בשר וכתוצאה מכך החלה הצמחייה לבעור. במהלך אותו אירוע איים הנאשם על שכניו כי ישרוף אותם ובהמשך, כאשר הגיעה המשטרה, איים בפני השוטרים כי יפגע בשכניו; ת"פ 34758-01-14 **מדינת ישראל נ' לוי** (14.12.2014), בו זוכה נאשם מעבירה של הצתה והורשע בעבירה של גרימת שריפה ברשלנות (לפי סעיף 449 לחוק העונשין). במקרה זה, בזמן סכסוך על אודות ירושה, התהלך הנאשם בדירת אמו המנוחה עם נר דולק ביד, הניחו על השידה ובהמשך אירעה שריפה בדירה. על הנאשם הוטל עונש מאסר בן 8 חודשים, בשים לב לעברו הפלילי המשמעותי; ת"פ 42170-11-14 **פרקליטות מחוז תל אביב פלילי נ' זרחי** (22.6.2017), בו נידון עניינו של נאשם שהורשע בעבירת מעשה פיזיות ורשלנות באש בכך שפעל כקבלן לביצוע עבודות זיפות על גג בניין ובמהלך העבודה נעשה שימוש באש באופן רשלני (על ידי אחד הפועלים שזהותו אינה ידועה) והאש התלקחה והתפשטה ליחידות הדיור ולדירות הבניין ונגרם נזק לרכוש ולבעלי חיים. נקבע כי מתחם הענישה נע בין מאסר על תנאי ועד מאסר בדרך של עבודות שירות, ועונשו של הנאשם מוקם בתחתית המתחם לאור נתוני האישיים ונסיבות נוספות.

13. לאור כל זאת, אני בדעה כי מתחם הענישה ההולם את העבירות מושא האירוע כלפי האם נע בין מספר חודשי מאסר שניתן לשאת בדרך של עבודות שירות ועד 18 חודשי מאסר בפועל; ואילו מתחם הענישה ההולם את אירוע השריפה נע בין מאסר מותנה ועד שנת מאסר.

קביעת עונשו של הנאשם

14. לא הייתה מחלוקת בין הצדדים כי העונש אמור להיגזר בגדרי מתחמי הענישה. לא נטען דבר בעניין סיכויי שיקום המצדיקים חריגה לקולה ממתחמי הענישה, ואף ההגנה לא עתרה לכך. אציין בעניין זה כי יש להצר על מסקנה זו שכן הנאשם זקוק בבירור להליך טיפולי במטרה להיגמל משימוש בחומרים משני תודעה. כפי שפורט לעיל, במהלך שלב הטיעונים לעונש נערתתי להמלצת שירות המבחן לשלב את הנאשם בהליך גמילה אשר לא צלח וכאמור יש להצר על כך.

15. לצורך קביעת עונשו של הנאשם הבאתי בחשבון את גילו הצעיר יחסית (כבן 36) ואת הודאתו, אשר ביטאה קבלת אחריות וחרטה ואף חסכה זמן שיפוטי ובעיקר את עדות המתלוננת - האם. הבאתי גם בחשבון שהנאשם עצור תקופה לא קצרה, אם כי התארכות ההליך נבעה כל כולה מהתנהגותו כפי שפורט לא אחת בהחלטות בנושא (ראו למשל ההחלטה מיום 20.6.22). הבאתי עוד בחשבון את מצבו הבריאותי- נפשי ואת נסיבות חייו כפי שעלה מתסקירי שירות המבחן, מחוות הדעת הפסיכיאטרית ומהמסמכים הרפואיים. כן הבאתי בחשבון את רצונו המוצהר בשיקום וגמילה

ואת האופן בו התרשם שירות המבחן מרצון זה. אינני סבור שיש ללמוד בהכרח מכישלון התהליך על חוסר רצונו בשיקום, או מהיעדר יכולת, שכן אפשר שהנאשם היה זקוק למוסד המתמחה בטיפול באנשים הסובלים מתחלואה כפולה, כפי שציין שירות המבחן, ושילובו במוסד "רגיל" הקשה עליו. יש לקוות שהנאשם לא יאמר נואש ויפעל לשקם את חייו הן במהלך תקופת המאסר שתוטל עליו והן לאחר שחרורו.

16. לחומרה הבאתי בחשבון את עברו הפלילי של הנאשם ועל אף שלא מדובר בעבר מכביד, אין להתעלם מהעובדה כי תקופה קצרה לאחר ששוחרר ממאסר בגין עבירות אלימות כלפי אמו, שב ופגע בה. עובדה זו מעידה על כך שעונש המאסר בתיק הקודם לא הרתיעו, כמו גם על מסוכנותו כלפי האם. כאן המקום להתייחס לעמדת המתלוננת אשר ביקשה שלא להחמיר בעונשו ולאפשר לו לשקם את חייו. בהקשר זה אציין כי המתלוננת התייצבה למרבית הדיונים במהלך תקופה ממושכת, הביעה דאגה עמוקה לבנה וסיפרה על יחסיהם המורכבים. כן ציינה המתלוננת שעברה להתגורר בדיר מוגן, כך שהסיכוי למגורים משותפים בעתיד נמוך. התרשמתי כי מדובר באישה חזקה, הרוצה בטובתו של בנה ומבינה את מצבו המורכב וסבור אני שיש לתת לעמדה זו משקל לצורך קביעת מידת העונש, אם כי מובן שאין מדובר בשיקול מכריע (ראו בהשוואה: ע"פ 2455-09-11 **פלוגי נ' מדינת ישראל** (7.12.2011)).

17. סיכומי של דבר, סבור אני שיש למקם את עונשו של הנאשם ביחס לאירוע כלפי האם בשליש השלישי של המתחם ואילו ביחס לאירוע השריפה, בשליש הראשון של המתחם (לשיקולים בדבר קביעת העונש בגדרי המתחם ראו בהשוואה: ע"פ 8017/20 **מדינת ישראל נ' גריפאט** (22.12.2020)). עם זאת, כפי שצוין לעיל, יוטל על הנאשם עונש אחד כולל בשים לב לקווים מנחים אלו.

18. הפעלת המאסרים המותנים: ההגנה אינה חולקת על כך שיש להפעיל את שני המאסרים המותנים התלויים ועומדים כנגד הנאשם. טענתה היא שיש לעשות כן בחופף בינם לבין עצמם ולעונש המוטל בתיק זה. המאשימה מנגד, ביקשה להפעיל את שני המאסרים המותנים במצטבר בינם לבין עצמם וכן לעונש המוטל בתיק זה. דעתי היא שיש מקום לחפיפה בין המאסרים המותנים בינם לבין עצמם ולצבירת התוצאה לעונש המוטל. אנמק מסקנתי.

19. ענייננו בשני מאסרים מותנים, בני 3 ו-5 חודשים אשר הוטלו בגזר דין אחד בגין אירוע עברייני אחד. עבירות התנאי בעונש המותנה בן שלושת החודשים הן "אלימות מילולית או עבירת היזק לרכוש במזיד" ואילו עבירת התנאי בעונש המותנה בן חמשת החודשים היא "עבירת אלימות פיזית". ניתן אפוא לראות כי בית המשפט שהטיל את המאסרים המותנים ביקש ליצור מדרג של חומרה ביחס לעונש שיוטל וזאת בהתאם למהות העבירה הנוספת. הצדדים לא טענו שקיימת בענייננו "ברירת מחדל" כלשהי או הוראה המכתיבה את אופן הפעלת המאסרים המותנים בינם לבין עצמם ומשכך הנושא נתון לשיקול דעתו של בית המשפט (ע"פ 3205/12 **מדינת ישראל נ' סרגיי ניקולייב ואח'** (24.2.2013); להלן - **עניין ניקולייב**; רע"פ 4935/12 **עמאר נ' מדינת ישראל** (13.1.2013), פסקה כח'; להלן - **עניין עמאר**; ראו גם בנושא: עפ"ג (חי') 20857-03-14 **חיים אוטמזגין חיון נ' מדינת ישראל** (29.5.2014) ומנגד: עפ"ג 16297-07-14 **מדינת ישראל נ' גנאם** (18.9.2014)).

20. בבואי לקבוע את אופן הפעלת המאסרים המותנים, בינם לבין עצמם, ראיתי להביא בחשבון כי מדובר בשני מאסרים מותנים שהוטלו על הנאשם באותו גזר דין בשל מסכת עבריינית אחת (**עניין ניקולייב**; **עניין עמאר**). נתון זה

תומך בחפיפה בין שני העונשים. אני מודע לכך שפסקי דין אלו ניתנו ביחס למאסרים מותנים שהוטלו טרם ביטולו של סעיף 45(א) לחוק העונשין במסגרת תיקון 113 לחוק העונשין, ואולם ההיגיון שבבסיס הלכה זו יפה גם לאחר ביטולו של סעיף 45(א) הנ"ל שהרי "צבירתם של מספר עונשים תתאים בעיקר לסיטואציה שבה בין מספר עבירות אין כל זיקה..." (ע"פ 4517/04 **מסרואה נ' מדינת ישראל**, פ"ד נט(6) 119). נקודה נוספת היא שהפעלת שני המאסרים המותנים היא בשל אירוע אחד (כלפי האם) בו הורשע הנאשם בעבירות איום ותקיפה (הערה: באירוע השריפה מדובר בעבירות רשלנות ולא נטען שהיא מפעילה מאסר מותנה כלשהו). אף נתון זה תומך בהפעלה בחופף של שני המאסרים המותנים בינם לבין עצמם, שאחרת תתקבל תוצאה מחמירה מידי שאינני סבור שעמדה בבסיס גזר הדין והיא אף אינה מתחייבת בנסיבות העניין. לאור כך הנני בדעה כי נכון להפעיל את שני המאסרים המותנים בחפיפה בינם לבין עצמם.

21. לא כך הוא הדין באשר לשאלת אופן ריצויים של המאסרים המותנים ביחס לעונש המאסר שיוטל על הנאשם בשל תיק זה. במקרה זה הדין הוא כהוראת סעיף 58 לחוק העונשין, לפיו ככלל, בהיעדר נימוקים מיוחדים, יש להפעיל מאסר מותנה במצטבר לעונש המאסר המוטל (ע"פ 10173/16 **מדינת ישראל נ' תמיר טאהא** (14.2.2017)). במקרה זה לא מצאתי נימוקים שיש בהם למנוע צבירה לעונש המוטל. אדרבא - העובדה שהנאשם שב וחזר על מעשיו כלפי אותה מתלוננת זמן קצר לאחר סיום עונשו, מצדיקה דווקא להורות על צבירת העונש שנועד להרתיעו ולא השיג את מטרתו. תוצאה אחרת תחטיא לחלוטין את מטרתו של העונש המותנה שהוטל על הנאשם.

22. סיכומי של דבר, לאחר שבחנתי את מכלול השיקולים, הן לקולה והן לחומרה, אני מטיל על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 16 חודשי מאסר בפועל.

ב. אני מורה על הפעלת עונשי מאסר מותנים בני חמישה חודשים ושלושה חודשים שהוטלו על הנאשם בת"פ 64614-02-20 (שלום קריות) מיום 6.12.20 וזאת באופן חופף בינם לבין עצמם ואת התוצאה (חמישה חודשים) באופן **מצטבר** לעונש אותו הטלתי לעיל.

סה"כ מוטלים על הנאשם 21 חודשי מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו מיום 3.4.21-12.5.22 וכן מיום 15.5.22 עד היום.

ג. מאסר על תנאי למשך 4 חודשים והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור בתוך שנתיים מיום שחרורו אחת או יותר מהעבירות בהן הורשע.

ד. על רקע מהות היחסים שבין הנאשם לאמו ועמדתה, אינני מטיל פיצוי וזאת חרף הנזק הברור שנגרם לה. אני נמנע גם מהטלת קנס לאור מצבו הכלכלי של הנאשם ותקופת המאסר.

הודעה זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 45 ימים.

המזכירות תשלח את גזר הדין לשירות המבחן.

ניתן היום, כ"ט תמוז תשפ"ב, 28 יולי 2022, בהעדר הצדדים.